

Fuck.

Jeg hater det her.

Å sitte i mørket og høre stemmen hennes,

høre henne vandre rundt,

skvette av hver lyd hun lager.

Krympe hver gang noe beveger seg over meg.

Få de samme bildene sendt foran øynene mine igjen og igjen.

Jeg vil tilbake til det lykkelige stedet.

Der jeg slapp å bekymre meg.

Slapp å måtte analysere humøret til de rundt meg,

og bare være meg selv.

Er ulogisk at jeg kun er ekte vekk fra mitt hjem,

men det er sånn det har måtte blitt.

Nå krasler det i gulvplanker.

Tunge skritt kan føles gjennom taket.

Enhver lyd lager et ekko i kroppen min.

Orker ikke dette mer.

Går ut